

בעוה"ש"ת

קונטרס

רעדן צום באשעפער

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור אריינצוברענגען
אין אונז די ריינע און קלארע אמונה אין באשעפער,
ווי אויף עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם
קעגן בשלום.

פארגעקערנט דורך

פּבּוּד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש זי"ע

פּרשׂת דברים תשע"ב

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן, אדונינו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסידי ברוסלב - טא יארק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב הבעל שם טוב 7
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

יודישעלם

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

נדפסע ע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

רעדן צום באשעפער

א.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ס"ז): אז נאכן חורבן בית המקדש איז געווארן א מורא'דיגע העלמה, [דער באשעפער און די אמת'ע צדיקים זענען פארדעקט און פארהוילן] און די שכינה געפונט זיך ביי מערב זייט, און דארט קלאגט זי אויפן ביטערן חורבן. וועגן דעם איז מער"ב ראשי תיבות; ר'חל מ'בפה על ב'ניה, רחל וויינט אז אידן זענען געגאנגען אין גלות. דאס הייסט; עס איז דא

מזרח וואס דאס איז פֿנים, און די מענטש זעהט די זאך פאר זיך, פארקערט איז אויך דא מערב וואס דאס ווערט אנגערופן; אחרים, וואס מען זעהט נאר פון אונטן, און אויך צוריק, דאס הייסט אז מען זעהט נישט גארנישט, וואס דאס איז די גרעסטער גלות.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ז): אז דער עיקר גלות איז נאר וועגן עס פעלט אמונה. ווייל ווען א איד האט אמונה אין בורא כל עולמים איז נישט שייך ביי אים קיין גלות, ווייל וואו ער זאל נאר נישט גיין טרעפט ער דעם באשעפער, אבער אז א מענטש שפירט נישט דעם באשעפער, דאס איז דער גרעסטער גלות.

דערפאר אז א מענטש האט נישט קיין אמונה, קען ער זיין ביי זיך אין שטוב, וואס דאס איז די בעסטע זאך, אזוי ווי דער ירושלמי זאגט (מועד קטן ט:): שמחה לאדם בשעה שהוא דר בתוך שלו. די גרעסטע שמחה פאר א מענטש איז, ווען ער וואוינט אין זיין שטוב. ווייל אין זיין אייגענע שטוב אין זיין ד' אמות האט ער מנוחה. דאך אבער אז ער האט

רעדן צום באשעפער

ה

נישט קיין אמונה, קען ער אין זיין שטוב, זיין אין גלות, און דארטן זיין נע ונד, ער טרעפט זיך נישט דאס פלאץ, ער גייט אהער און אהין, ארויס און אריין, ווייל ער ווייסט נישט וואס צו טוען פאר ליידג-גיין.

אָבער אז אַ מענטש האט אַ שטאַרקע אַמונה, דעמאלטס ווי ער זאל נאר נישט זיין שפירט ער זיך אינדערהיים. וואס דאס שטייט ביי שמואל הנביא: (בְּרֻכּוֹת י:): וואו ער איז געגאנגען איז זיין הויז געווען מיט אים. וואס איז די הויז? דער באשעפער! און וויבאלד ער האט געלעבט מיטן באשעפער, וועגן דעם וואו ער איז געגאנגען איז דער באשעפער געווען מיט אים.

ב.

דער הייליגער רבי זאגט ווייטער (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ס"ז): אז עס איז פארהאנען מאורי אור, [וואס זיי צינדן אן לעכטיגקייט], און מאורי אש, [וואס

צינדן אן פייערן]. דאס הייסט אז ווען עס ווערט חס ושלום פארהוילן די שיינקייט און די פראכט און די חן פונעם אמת'ן צדיק, דעמאלטס שפירט נישט א מענטש מער דעם אייבערשטן, און עס פאנגן אן צו ארבעטן די מארי אש, דאס הייסט דער ברענעדיגער יצר הרע ארבעט אויף א מענטש מורא'דיג שטארק, און דער מענטש ווערט נכשל - רחמנא לצלן - מיט תאוות ניאוף, אויף ברענט אין אים תאוות ממון, תאוות אכילה ושתייה, בפרט די תאוה פון מחלוקת, אזוי ווי מען זעהט אז עס איז דא מענטשן וואס האבן א תאוה זיך צו קריגן, און טשעפענען, און קריטיקירן יענעם רחמנא לצלן, וואס דאס איז מארי אש, און דעמאלטס איז ער אין גלות. אבער אז א מענטש שפירט אז דער באשעפער איז דא, וואס דאס איז מארי אור, איז נישטא קיין גרעסערער תענוג פון דעם.

צדיקים האבן געזאגט (ספר המאמרים מהרב הקדוש מהרש"ב מליובאוויטש ז"ע): די נשמה פון א איד איז קיינמאל נישט געגאנגען אין גלות, נאר די גופים

זענען געגאנגען אין גלות. ווייל די נשמה איז א חלק אלוקי ממעל, דערפאר האט מען געטראפן אזויפיל אידן וואס כאטש זיי זענען געווען פארנווארפן אין פארשידענע ערטער פון די וועלט, האבן זיי דארטן געטראפן דעם באשעפער, און זיך געקענט דערהאלטן.

דאס איז דער גאנצער סוד פונעם הייליגן רבי'ן, און אז דאס זאל אריין גיין אין די וועלט, וואלט פאר יעדן לעכטיג געווארן. ווייל דער עיקר וואס דער הייליגער רבי לערנט אונז, איז די זאך פון תפלה!.

דער הייליגער רבי האט געזאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן צ"ג): פארנוואס קריגט מען אויף מיר? ! ווייל חז"ל זאגן (ברכות ו: ועיין ברש"י שם): אויף דעם פסוק (תהלים יב, ט): פרום זלות לבני אדם; אלו דברים שעומדים ברומו של עולם ובני אדם מזלזלין בהן, ומאי ניהו? תפלה! תפלה שטייט אויף די העכסטע פלאץ, און מענטשן זענען מזלזל אין דעם. האט דער הייליגער רבי אויסגעפירט: אזוי ווי מיין גאנצע זאך

איז נאר תפלה, איז מען מזלזל אין מיר, און מען מאכט ליצנות, און מען קריגט אויף מיר.

דער הייליגער רבי איז מגלה אזא מין לעכטיגקייט און געטליכקייט, אז אפילו דער נידעריגסטער מענטש וואס זינקט אין שאול תחתית ומתחתיו האט אויף א תקנה. אזוי ווי דער הייליגער רבי שרייעט! (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ע"ח): "גינאלד זייט אייך נישט מייאש, קיין יאוש איז נישט פארהאנדין" ווייל דער באשעפער איז מיט דיר, דא אויכעט. און דער הייליגער רבי איז מחזק און מעודד און משמח, אז מען זאל וויסן אז מען קען זיך נאך אומקערן צום באשעפער, נאר א מענטש איז אזוי צופראכן, און אויף איז דא מחלוקת אויפן הייליגן רבין, און דעם הייליגן רבינ'ס גרויסקייט און שיינקייט איז נאך פארהוילן פון די וועלט, דערפאר הערט ער נישט דעם קול, און ער שלאפט א טיפן שלאף.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ס): דער צדיק וועקט אויף דעם מענטש פון זיין שלאף, ווייל א מענטש שלאפט אפ זיינע יארן, און

אפילו ער לערנט אין דאווענט, דאך שלאפט זיין מח. און דער הייליגער רבי האט דעמאלטס געזאגט דעם מאמר פון חוני המעגל, וואס די גמרא פארציילט (מענית כא): אז חוני המעגל האט זיך געלייגט שלאפן, און ווען ער איז אויפגעשטאנען נאך זיבעציג יאר, האט ער געזאגט: מי איפא דניים שבעים שנין, ווי אזוי קען מען אפ שלאפן זיבעציג יאר. [אונזערע לייט האבן דערציילט, אז דער הייליגער רבי האט געצויגן דעם אויבן דערמאנטן מאמר חז"ל מיט אזא מין טיפן קרעכץ, אז ווער עס איז דארטן געווען, איז נתעורר געווארן און געוויינט.] ווייל א מענטש כאפט נישט אז די יארן פליען, און אט איז מען געבוירן געווארן, און אט איז מען שוין דארטן אויכעט.

און ווען א מענטש זאל וויסן אין דער יוגנט, וואס ער קען אויפטוען און וואסערע פארמעגן עס ליגט פאר אים, וואלט ער נישט אויפגעהערט צו כאפן גוטס, למשל מען זאגט פאר איינעם, אז מען לאזט דיר אריין און דעם היכל פונעם קעניג און מען לאזט דיר נעמען פון דעם אוצר וואס איז דארט, - וואס דו

וויילסט, און וויפיל דו ווילסט - ביז א געוויסע צייט, וואלט דער מענטש געברענגט זעק און אריין געלייגט דארט פון די טייערסטע בריליאנטן און דימאנטן, ער וואלט אפילו נישט גענומען קיין קופער און ניטאמאל קיין גאלד און זילבער, נאר אנגעפילט גאנצערטע זעק פון דאס בעסטע, און ער וואלט נישט געהאט קיין צייט, צו עסן און צו שלאפן וכו'.

די זעלבע זאך האט מען אונז געגעבן דא אויף די וועלט דימאנטן און בריליאנטן, און דאס טייערסטע וואס איז נאר שניף, אזוי ווי חז"ל זאגן (שבת קיט:): אויב א מענטש זאגט נאר איין מאל, אמן יהא שמיה רבא! צורייסט מען אים א גזר דין פון זיבעציג יאר. און דא געבט מען אונז אזעלעכע פארמעגנס, און מען קען זאגן אזוי פיל מאל אין טאג אמן, אזוי אויף הונדערט ברכות יעדן טאג, וואס דאס איז אזוי טייער און חשוב, בפרט אויב א מענטש איז זוכה צו לערנען יעדן טאג; מקרא, משנה, גמרא, מדרש, הלכה, ואגדה, וואס דאס איז אין הימל זייער חשוב, און ווי לאנג מען לעבט קען מען דאס אלעס אריין כאפן,

דאך אָבער כאַטש אַ מענטש האט די אַלע מצוות, און
 ער לייגט תּפּלין, ער גייט מיט ציצית, מיט אַ באַרד
 און פּיאָות, און ער האט אַ מזוּזָה, ער היט שַׁבֵּת, און
 אזוי ווייטער, דאך שְׁלֵאפֶט ער, ווייל ווי לאַנג אַ
 מענטש רעדט נישט צום באשעפער שְׁלֵאפֶט זיין מח,
 פּאַרקערט ער וואונדערט זיך נאך אויף ווער עס
 רעדט יא צום באשעפער, און עס קוקט אים אויס ווי
 ער רעדט צו די וואנט, וואס דאס איז כּפּירות
 וּפּאַיקוּרסוֹת רחמנא לְצַלָן, (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן
 ס"ב): ווייל דער באשעפער איז דא, און מען קען צו
 אים רעדן יעדן זאך וואס מען דאַרף, און וואס עס
 דרוקט.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן
 רנ"ט): אז די שְׁכִינָה שטייט אנטקעגן דעם מענטש
 בשעת ער שמוסט זיך אויס, און רעדט זיך אויס זיין
 האַרץ, און טרייסט אים און זאגט אים: איך וועל דיר
 העלפן! נאר געב נישט אויף, און בעט נאך און נאך.

און ווען אַ מענטש זאל וויסן וואס דאס הייסט
 רעדן נאר איין ווארט צום באשעפער (עיין ליקוטי

מוהר"ן חלק ב, סימן צ"ו), אפילו ער קען זיך נישט
 אינגאנצן אויסרעדן דאס הארץ, קען ער אבער בעטן
 איין דיבור: "רבנו של עולם איך בין צובראכן, מאך
 מיר פרייליך", וואלט ער אלץ אריין געכאפט נאך א
 ווארט און נאך א ווארט, וואס דאס איז די גרעסטע
 זאך.

בשעת דער הייליגער רבי איז געקומען וואוינען
 אין שטאט ברסלב האט ער די ערשטע זאך געפרעגט
 אויב עס איז פארהאנען דא א גוט פלאץ צו רעדן צום
 באשעפער? האט זיך דער וואס האט אים באגלייט
 [וואס איז געווען דארט א תושב] זיך אנגערויפן:
 אויסערן שטאט איז דא א בארג, וואס אין דעם בארג
 איז דא א הייל, און דארטן קען מען אריין גיין, און
 עס איז זייער א גוטער פלאץ, נאר עס איז אביסל
 ווייט פון שטאט. האט אים דער הייליגער רבי
 געבעטן ער זאל אים ווייזן, און ער הייבט אן צו גיין
 מיט אים צו דעם פלאץ, גייענדיג זאגט אים דער
 הייליגער רבי: דו מיינסט אז פון דא ביז דארט קען
 מען נישט רעדן צום באשעפער? ווי ווייט איז פון

מויל ביז צום הארץ? ! ווייל דער הייליגער רבי האט אים שוין געוואלט אויסלערנען אז כאטשיג דארטן איז טאקע דער הייל, אפער מען קען שוין אנהייבן צו רעדן, נאר ווען איך וועל קומען דארט וואו קיינער איז נישטא, וועל איך זיך קענען בעסער אויסרעדן דאס הארץ (עײן פעלט הצדיק אות שצד).

קומט אויס אז א איד דארף אזוי שטארק שפירן דעם באשעפער, אז וואו ער איז נאר, קען ער רעדן צום באשעפער (עײן שיחות הר"ן סימן ר"ל-רל"א), און דארף נישט ווארטן ווילאנג ער וועט זוכה זיין צו גיין אין פעלד (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן י"א. שיחות הר"ן סימן רכ"ז), אויך דארף ער נישט האבן קיין חבורה צו דעם, [וואס דעמאלטס פעלט שוין אויך פונעם אמת. (עײן ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן נ"ב)]. ווייל אז ער איז שטארק אין די אמונה קען ער 'שוין' רעדן, און די גאנצע וועלט וואס ער זעהט, זאל ער באטראכטן ווי איין גרויסער פעלד, און נאר דער אייבערשטער איז דא. [בפרט ווען ער פארט אליין מיט זיין קאר וואס דעמאלטס האט ער א מקום מיוחד (עײן שיחות הר"ן סימן

רע"ד-ער"ה).] און אז ער איז אַראַפּ געפּאַלן און ער
שפּירט נישט אז דער אייבערשטער איז דא, זאל ער
פון דעם אליין מאַכן אַ תּפּילה: "רבונו של עולם איך
בין אַראַפּ געפּאַלן איך שפּיר דיך נישט, איך קען
נישט רעדן צו דיר".

אַבער צו דעם דאַרף מען האַבן אַ מורא'דיגן
תּמימות, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי
מוהר"ן חלק ב, סימן ק"ד. שיחות הר"ן סימן ל"ג, קנ"ד, ועוד): אז
דער עיקר אין תּפּילה איז 'תּמימות און פּשׂיטות'
אנוועק וואַרפּן דעם שכל, ווייל ביי תּפּילה קען מען
נישט ניצן קיין חכמות, נאר גלייבן אז דער בורא פּל
עולמים איז דא. און אפילו אז איך בין ווייט וועל איך
דאס אליין בעטן דעם באשעפער (ליקוטי מוהר"ן חלק ב,
סימן כ"ה). דאס איז די אוצרות וואס מיר האבן, און
דער 'לעכטיגקייט פּרובירט דער סמ"ך מ"ם צו
פּאַרהוילן און פּאַרדעקן רחמנא לצלן.

ג.

און אזוי זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ס"ז): עס איז דא וואלקענעס וואס פארדעקן די שכל'דיגע אויגן. [דאס הייסט אז דער מענטש כאפט נישט אז דער בורא פל עולמים איז דא, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ב): אז ווען א מענטש זינדיגט אין פגם הברית רחמנא לצלן, באשאפט ער אזעלכע וואלקענעס וואס זענען מבלבל די מחשבה ער זאל נישט קענען שפירן דעם באשעפער.] וואס דאס איז וואס עס שטייט אין זוהר הקדוש (רעיא מהימנא פנחס רנ"ב): אז עס איז דא רומי רבתי און רומי זעירתא. און די מפרשי הזוהר זאגן: אז רומי רבתי; גייט ארויף אויף איטאליע וואס דארט איז די קליפה פון די רומיים, און רומי זעירתא; גייט ארויף אויף גריכלאנד וואס דארט זענען די יונגים, וואס דאס זענען די צוויי מורא'דיגע טמאות פון אדום און ינן וואס פון דארט איז ארויסגעקומען די שטערקסטע עבודה זרה, אזוי ווי דער הייליגער רמב"ם זאגט (אגרת תימן). וואס די טומאה האט נעבעך

גורם געווען אז מיליונען אידן האט מען נעבעך געהרג'ט מיט די ערגסטע מיתות אכזריות, און ווידער די כפירות און אפיקורסות וואס זיי האבן אריין געברענגט אין די וועלט, און נאך געשעלעפט רוב וועלט, ביז אפילו אין א איד'ס הארץ פאלט אריין ספיקות אין די אמונה, און עס דאכט זיך אים אז דעם גוי פעלט גארנישט. און ער כאפט נישט אז א איד וואס איז בזה העולם קען ארויס כאפן א יעדן טאג אזויפיל דיבורים צום אייבערשטן, פון ווען ער מאכט אויף די אויגן צופרי ביז ער לייגט זיך שלאפן (זיין ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן צ"ו), דא א דיבור און דארט א דיבור, און די אלע דיבורים קלויבן זיך צוזאם, און ווען דער מענטש זאל וויסן דאס טייערקייט פון יעדן דיבור וואס ער רעדט צום באשעפער (זיין ליקוטי מוהר"ן סימנים צ"ה-ק"ב, ועוד), וואלט ער נישט געווען אזוי צובראכן, און וואלט זיך געקענט דערהאלטן, און ארויס גיין פון זיין גלות.

וואס דאס האט מען טאקע געזעהן ביי אונזערע לייט, וואס זענען געווען נעבעך פארשיקט אין ווייטן

קאלטן סיביר, דאך וויבאלד זיי האבן געהאט דעם דיבור האבן זיי זיך געקענט דערהאלטן.

אין ארץ ישראל איז געווען א גרויסער צדיק הרב הקדוש מ'מאכנובא זי"ע, וואס ער איז אפאר יאר געווען אין סיביר, צופיל האט ער נישט געקענט ארבעטן, ווייל ער איז געווען א שוואכער מענטש, און דער אייבערשטער האט געהאלפן מען האט אים געלאזט זיין דארטן אין א קליין הייזקעלע, און ער האט זיך אסאך אויסגעבעטן ביים באשעפער, אז ער האט נישט דא קיין מנין, און ער האט נישט דא ווער עס זאל ענטפערן אמן, ביז דער אייבערשטער האט רחמנות געהאט, אז מען האט געלאזט זיין ווייב אהין קומען, וואס דאס איז געווען א מוראדיגער חסד. נאכדעם ווען מען האט אים ארויסגענומען פון דארט מיט אסאך געלט און פראטעקציע, און מען האט זיי ביידע געברענגט אויף ארץ ישראל, האט ער געמאכט א בית המדרש אין בני ברק, און א עולם איז געקומען קוקען דעם נייעם רבין, האבן זיי געזעהן אן אינטערסאנטע זאך! אז פארן דאווענען ביי די ברכות

גייט ער צו צום ווייבער שוהל, און ער הייבט אן צו
 זאגן ברכות, און די רעביצין ענטפערט אמן, נאכדעם
 זאגט זי די ברכות, און ער ענטפערט אמן!, איז
 געווען פון זיינע נאנטע וואס זיי האבן אים פרובירט
 מסביר צו זיין: עס פאסט נישט פארן רבין אזא
 הנהגה! האט ער גענטפערט: איך האב יארן געבעטן
 ביים באשעפער אז איך האב נישט געהערט קיין
 אמן, קיין ברוך הוא וברוך שמו וכו', ביז איך האב
 אויסגעפועלט ביים בורא כל עולמים ער זאל מיר
 העלפן, און מיט ניסים ממש, האט מען געלאזט מיין
 רעבעצין אהינקומען דארט, וואוינען אין סיביר, אין
 עפעס א כאטקעלע, וואס דורכדעם האב איך כאטש
 פון דעמאלטס געקענט ענטפערן אמן, און איך האב
 מיך דארט אזוי איינגעפירט, אז ווען די רעביצין האט
 געזאגט ברכות, האב איך געענטפערט אמן, און ווען
 איך האב געזאגט ברכות, האט זי געענטפערט אמן,
 און יעצט ווייל מענטשן קוקן און לאכן, זאל איך
 אויפהערן די הנהגה? !

האט ער זיך אויסגעדריקט אמאל, און געזאגט:
 אין סיביר האבן זיך צוויי חסידות'ער דערהאלטן,
 מיט די גרעסטע מסירות נפש, ברסלב'ער חסידים,
 מיט ליובאוויטש'ער חסידים.

עס איז געווען א איד צווישן אנשי שלומינו ער
 האט געהייסן ר' נטע גורעליק, [ער איז קודם געווען
 א חב"ד'סקער בחור, און ער האט געהאט גוטע
 כשרונות, ער האט געקענט 'ספר התניא' אויף
 אויסעווייניג, און ער איז מקורב געווארן צו אונזערע
 לייט אין אומאן, ער פלעגט דארט זיין ביים הייליגן
 רבי'נס ציון], און מען האט אים נעבעך געכאפט און
 פארשיקט אויף סיביר, אבער וויבאלד ער האט שוין
 געוויסט פון דעם סוד פון רעדן צום אייבערשטן, איז
 ער שוין נישט פארלוירן געווארן אפילו דעמאלטס
 אויף נישט, און ער האט געהאט יעדן טאג אסאך
 התבודדות, האט דער אייבערשטער געהאלפן, אז ער
 האט מוצא חן געווען ביי די רשעים, און ער האט
 זוכה געווען צו א אויסטערלישע זאך אז מען האט
 אויף אים רחמנות געהאט, אז מען האט אים געגעבן

ארבעט אינעווייניג, ביי זייערע אפיסע"ס, אז ער האט געדארפט ברענגען האלץ און אנהייצן, ברענגען וואסער און דאס אפקאכן צו מאכן טיי, וואס דאס איז געווען פאר אים א מוראדיגע ישועה, אז ער דארף נישט געפרוירן ווערן ארבעטענדיג אין די וועלדער.

איז אבער געווען דארטן אויף א גלח'ס טאכטער, און ביינאכט נעמט זי אים אן רעדן צו אן עבירה, און איז אים מסביר: דו ווייסט דו ביזט אליין און איף בין אליין וכו', איז ער ארויס אין וואלד און געשריגן: "רבונו של עולם ווי איידער איף זאל קומען צו א עבירה רייס מיר אויס די הארץ, און איף זאל ענדערש דא בלייבן, איף וויל נישט בשום אופן דורכפאלן". און אזוי איז געווען יעדן איינציגן נאכט פאר דריי יאר, זי האט אים אלץ אנגערעדט, און יעדע נאכט איז ער ארויס געגאנגען שרייען: אל תביאנו לידי נסיון, איף זאל נישט האבן קיין נסיון.

ענדליך נאך דריי יאר וויבאלד ער האט געטווען די ארבעט גוט, איבערהויפט ער האט געהאט אזויפיל

תפילה און התבודדות, האט מען אים באפרייט. פאר מען האט אים באפרייט, האט מען פאר אים געמאכט א געזעגענונגס סעודה, זיך צו באדאנקען פאר זיין גוטע ארבעט, האט זי זיך אויפגעשטעלט און געזאגט: אויב עס איז דא א הייליגער בחור אויף די וועלט, קען זי מעיד זיין, אז דאס איז 'דער' הייליגער בחור.

דער אייבערשטער האט געהאלפן ער איז צוריקגעקומען אויף אומאן, האט ער דאס דערצייילט דארטן, האבן אלע מענטשן געוויינט: א מענטש האט אזא נסיון אזוי ווי יוסף הצדיק און נאך מער, און דאך האט ער זיך געקענט דערהאלטן. האט ער דעמאלטס געזאגט מיט דעם לשון: ווען איך האב ווען נישט דעם ענגן פון התבודדות און איך גיי ווען נאר מיטן שכל וואלט איך דורכגעפאלן! וואס האט מיר דערהאלטן? אז איך האב גערעדט צום באשעפער!.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"רן חלק א, סימן ע"ח): דער דיבור איז אזוי ווי א מאמע, א מאמע גייט

מיט מיטן קינד אפילו אין שמוציגע פלעצער, און וואשט אים און רייניקט אים אפ און טוט אים איבער, אפילו ער האט א שלעכטן גערוך, די זעלבע זאך דער דיבור, גייט מיט מיטן מענטש, אפילו ער איז אריינגעפאלן אין שמוציגע פלעצער, וויבאלד ער רעדט צום באשעפער וועט דאס אים אפהיטן.

אבער צו דעם דארף מען האבן א שטארקע אמונה, און דער עיקר גלייבן אין זיך. דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ס"א): אזוי ווי מען דארף האבן אמונה אין באשעפער, אזוי דארף מען האבן אמונה אין זיך. אז איך קען אויך, און איך וועל אויך פועלן ביים באשעפער.

הרב החסיד רבי יצחק ברייטער הי"ד, [פון גדולי אנ"ש אין פולין] פלעגט זאגן: דער הייליגער רבי ברענגט ביי די מעשה פון בערגיר ועני (סיפורי מעשיות מעשה י'): אז דער רוצח האט געזאגט פאר די בת מלך: אויב דו וועסט רעדן איין ווארט הרגע איך דיר. האט ער מיט דעם מסביר געווען: דאס איז עמל"ק פון די לשון פונעם פסוק (ויקרא א, ט"ו): 'ומלך את ראשו'.

דאס הייסט עמלק ווארענט דעם מענטש: אז דו וועסט רעדן, וועל איך דיר דערנווארגן.

זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוה"ר חלק ב, סימן ס"ז) אז דאס איז דער חורבן בית המקדש, ווייל דער בית המקדש איז דער פלאץ וואו מען קען רעדן צום באשעפער, און איז דער פלאץ פון דעת און שכל! אזוי ווי די גמרא זאגט (ברכות לג.): **כָּל אָדָם שׁוֹשֵׁב בּוֹ דְּעָה כְּאִלוֹ נִבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּזַמְיוֹ**. און אז מען האט נישט קיין שכל, און עס ווערט א חורבן אין די מוחין [נערון] פון א מענטש, דאס איז חורבן בית המקדש, דא הייסט אז א מענטש ווערט ביי זיך זייער צופראכן, און ער קען זיך נישט דערהאלטן ווען עס גייט דורך אויף אים א גרויסע נסיון.

הרב החסיד רבי לוי יצחק [בענדער] זצ"ל האט פארציילט א אינטרעסאנטע מעשה: אין אומאן איז געווען א גרויסער עושר, וואס ער איז געגאנגען צום בוששער און צום בעקעריי און צום גראסערי, און אפגעשמועסט מיט זיי, אז אויף זיין חשבון זאלן זיי ארויס געבן יעדע וואף פאר אלע ארעמעלייט, וואס

וועלן קומען מיט א צעטל פון אים, און ער האט דאס באצאלט, און קיינער האט נישט געוואוסט פון וואו ער באצאלט דאס, ווייל ער האט געהאט א נאמען פאר א גבאי צדקה.

ויהי היום, עס האט זיך איבערגעדרייט דער רעדל, ער האט שוין נישט געהאט קיין געלט צו געבן, פארשטייט זיך אז ווען מען איז געקומען אין גראסערי און אין פיש סטאר און אין בעקערי, האט מען מער נישט ארויס געגעבן פאר די ארעמעלייט. האט מען אים באפאלן, דו גנב! די גזלן! דו קארגער! האט ער זיך געבעטן: וואס זאל איך טוהן ווען איך האב געהאט האב איך דאך געגעבן, יעצט האב איך נישט. און פון שוהל צו שוהל האט מען אים פארטריבן, איז ער אריין געפאלן אין א מרה שחורה רחמנא לצלן, און געטראכט צו זיך, איך האב דאך געהאלפן אלעמען, און נישט גענוג איך האב פארלוירן מיין גאנצע פארמעגן, איז מען מיך נאך מבזה מיט די גרעסטע בזיונות? איז ער אזוי געליגן אין א דעפרעשאײן, און ער איז נישט ארויס פון

שטוב. מענטשן האבן געקלאפט אין פענסטער, און געשריגן די גנב, פארנוואס קומסטו נישט ארויס!. [וואס דאס איז באַאָמט זייער אַ גרויסער נסיון, ווייל ער האט דאָך יעדן געהאלפן מיט די גרעסטע מסירת נפש, און דא איז מען אַזא 'כפוי טובה' וואס דאס איז די מיאוס'טע מדה. איך בין געקומען צו אַזא נסיון, אָבער ברוך השם איך האב נישט געדארפט אז יענער זאל מיר מחיה און מחזק זיין, ווייל איך האב געהאט די הקדמות און דאס התחזקות פונעם הייליגן רבין, און רבי נתן ז"ל. אדרבה וַאָך דורכדעם האב איך זוכה געווען צו זייער שיינע ספרים. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות דעת סימן לג).]

ביז עס איז געקומען אַ ברסלב'ער חסיד צו אים און האט אים גענומען אויסרעדן: דער באשעפער האט דיר אויספרובירט מיט אַ גרויסע עשירות, און דו ביזט בייגעשטאנען דעם 'נסיון העושר' הונדערט פראצענט, יעצט פֿרוּבירט דיר די באשעפער אויס מיט עניות, צו זעהן ווי אזוי דו וועסט זיך יעצט דערהאלטן, און צו זיין עניות האט דער

אייבערשטער נאך צוגעשטעלט אויכעט אז מען
 שרייט דיר נאך, גנב! גזלן! און מען שפעט פון דיר,
 און מען רעדט אויף דיר פל דבר אסור, פאסט דאס
 דען דיר אז יעצט זאלסטו נישט ביישטיין דעם 'נסיון
 העוני'? און אזוי האט ער אים צוגערעדט, אז ער זאל
 גיין אין בית המדרש, דאווענען מיט מנגן. האט ער
 געזאגט: איך האב דאך מורא אז מען וועט אויף מיר
 ארויף טאנצן, האט ער אים געזאגט: שווייג! און
 מאכט דיך נישט צוטהון, ווייל דו ווייסט דאך אז דו
 האסט יא געטוען גוט, און אזוי האט ער אים
 אויסגערעדט.

ביז ער האט אים אזוי מחזק געווען, אז ער איז
 געווארן ביי זיך אויפגעבויט. און איז שוין געגאנגען
 אין בית המדרש, און ער האט אפגעשוויגן אויף אלע
 בזיונות. פארשטייט זיך וויפיל קען מען שוין מבזה
 זיין א איד, און צוביסלעך זענען אלע מיד געווארן
 אים צו רודפן, און צוביסלעך איז ער געקומען צו
 זיך, און נישט נאר דאס, נאר דער אייבערשטער האט

געהאלפן אז עס האט זיך צוריקגעדרייט דער גלגל,
און ער איז געווארן צוריק אן עושר.

ווייל עניוֹת און עשירות איז נאר תלוי אין דעם
מח פונעם מענטש, ווייל ביים באשעפער איז דא
גענוג געלט. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי
מוהר"ן חלק ב, סימן מ): אז ווען א מענטש האט א "שפע
כפולה" פעלט אים גארנישט. חו"ל זאגן (קהלת ובה,
פרק א, סימן ל"ד): יש לו מנה רוצה מאתיים. ווער עס
האט הונדערט וויל צוויי הונדערט. ווייל די טבע פון
א מענטש איז, אז שטענדיג שפירט ער ווי עס פעלט
אים, אבער אז א מענטש קוקט אויף דעם וואס ער
האט יא, פילט ער זיך ווי אן עושר, און ער איז זוכה
צו א "שפע כפולה" [דאפעלטע שפע].

חו"ל זאגן (אבות פרק ד, משנה א): איזהו עשיר השמח
בחלקו. ווער איז אן עושר? דער וואס איז פרייליך
און צופרידן מיט זיין חלק. אויף זאגן חו"ל (גדרים
מא.): דדא ביה כולא ביה, דלא דא ביה מה ביה. דעת
קניית מה חסרת. אז א מענטש האט שכל האט ער
אלעס, און עס פעלט אים גארנישט, אבער טאמער

האט ער נישט קיין שכל, און ער איז אומצופרידן,
 פעלט אים זייער אסאך. אזוי ווי חז"ל זאגן (בבא קמא
 צב.) בתר עניא אזלא עניותא. נאכן ארימאן גייט נאך
 דאס ארימקייט. דאס הייסט; מיט זיין
 נאכגעלאזטקייט און אומצופרידנקייט ציעט ער
 אליין ארויף אויף זיך נעבעך דאס ארימקייט.

ד.

דער הייליגער בארדיטשובער רב זי"ע זאגט
 (הוכא בספר אור תורה להרב הקדוש בעל צמח צדק מליובאוויטש
 זי"ע, נ"ף ח"ב, עמוד א, צ"ז): פארן וואס זאגט דער פסוק
 מיט דעם לשון חזון ישעיהו? ווייל 'חזון' איז מלשון
 'חזיון' וואס דאס איז א לשון פון נבואה, זאגט ער:
 אז וועגן דעם רופט מען דעם שבת 'שבת חזון' ווייל
 ווער עס האט ריינע אויגן, דער קען זעהן דעם שבת
 דעם בית המקדש השלישי, וויאזוי עס וועט
 אויסזעהן, און וויאזוי עס וועט אראפקומען, וואס
 דאס וועט נמשך ווערן נאר דורך תפלה.

עס ווערט געברענגט אין ספר שער המלך (שער ה, פרק ו): אז חזון איז ראשי תיבות ח'צי ז'עם ו'חצי נ'חמה, האלב איז צארן און האלב איז טרייסט, ווייל חודש אב די ערשטע העלפט ביז תשעה באב, איז זעם, אבער נאכדעם איז נחמה, דאס הייסט ווען דער מענטש שפירט אז עס איז עק וועלט, און ער טראכט, וואס וועט שוין זיין מיט מיר, דאס איז טאקע חצי זעם, אבער נאכדעם דארף ער וויסן אז עס איז דא חצי נחמה, אז דער באשעפער וועט אים העלפן, און מען טאר נישט ווערן צופאלן פון קיין שום זאך, פל זמן מען האט דעם דיבור.

דאס איז אויף וואס דער פסוק פאנגט אן די וואך און זאגט (דברים א, א): אלה הדברים אשר דיבר משה. משה רבינו האט דא געזאגט מוסר מיט ליבשאפט: איר האט דאך דעם כח פון 'אלה הדברים' וואס דאס מיינט 'רעדן צום באשעפער'. וואס דורךדעם וואלט מען פון אלעם געראטעוועט געווארן.

דְּעַר אַיִיבְעֶרֶשְׁטֶער זאל הֶעלפֶן אַז מיר זאלן שוין
אלע זוכה זיין צו זעהן דעם בְּנִיָּן בית המקדש
בְּתַפְאֲרָתוֹ, בְּבִיאַת גּוֹאֵל צֶדֶק בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן.

תָּם וְנִשְׁלָם שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד

קדושת מרן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקללה"ה

נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ג.ה.

בשורה טובה ומשמחת!

שוין יעצט
דא צו באקומען
אפגעשיקט יעדע וואך

צו אייער טיר

אויף די פאסט

די שטארק אויפגעכאפטע
וועכנטליכע קונטרסים

עצתו אמונה

- הערליכע בריוו, שאלות
- ותשובות אין אלע אקטועלע
- נשאים אין טאג טעגליכן לעבן.

געשריבן דורכן ראש ישיבה
הרה"ג ר' יואל רוטה

יואל רוטה

שליט"א

g@kerenhadfus.org

רופט אדער טעקסט

טיר
הכל
הקודש

718-387-2691

אדער שיקט א אימעייל צו subscribe@kerenhadfusa.org